

G. Chaucer:

Povesti z romanja v Canterbury

Za mladino priredil L. E. Rubin
Poslovenil dr. Ivan Lah

»KAJ JE PRIPOVEDOVAL SODNI URADNIK«

Sultan v Siriji je čul o veliki lepoti Konstance, hčerke rimskega cesarja, in vsled splošne hvale, ki so jo širili o nji po vsem svetu pevci in potniki, je začutil k nji tako naklonjenost, da je poslal svoje poslane, da jo zasnebijo v njegovem imenu. Obljubil je, da postane kristjan z vsem svojim dvorom, če jo dobi za ženo. Cesar ni mogel odkloniti prošnje tako mogočnega vladarja in poslal je Konstanco v Sirijo z velikimi zakladi denarja in dragocenosti, ki jih je dal za doto, in s sijajnim spremstvom gospodov in gospe.

Sultan pa je imel mater, ki ni bila nikakor zadovoljna z zakonom, ki ga je hotel skleniti njen sin, in je odločno odklanjala, da bi izpremenila svojo vero. Sklicala je torej dvorjanike, boljare in plemenitaše, ki so se prav tako kakor ona upirali temu, da bi bili prisiljeni sprejeti krščanstvo, in jih je vprašala, ali ji bodo zvesto stali ob strani, ako se upre svojemu sinu in, ali bodo

mati k svojemu sinu in ga s hinavsko ljubeznjivostjo vprašala, ali ji bo izkazana ta čast, da bi smela povabiti kristjane k sebi na gostijo. Sultan je radevolje ustregel njeni želji in ko so se po morju bližale tuje ladje k sirski obali, je sultanka spremljala svojega sina iz dvora v pristan, da pozdravijo prince-

storili vse, kar jim bo predlagala. »Kajti z vašo pomočjo,« — je rekla — »si upam iznebiti se te neveste.« In obljubili so vsi, da bodo storili, karkoli bo ukazala. Svetovala jim je najprej, naj se dajo krstiti po vseh pravih kakor drugi. Toda samo na videz, in naj čakajo njenih nadaljnjih ukazov.

Ko se je bližal čas svatbe, je prišla

so pri njenem prihodu v novo domovino. V pristanišču je ves dvor sprejel mlado nevesto z vsemi slavnostmi in častmi, potem pa je v spremstvu najvišjih dostojanstvenikov sredi nešteti množic naroda, ki je prišel od blizu in

daleč, jahala na krasno opremljenem konju ob strani stare sultanke proti dvornim palačam. Tam je bila pripravljena velikanska gostija. Sultan je sedel, obdan od nevestinih spremljevalcev, ki so se prepustili radostnemu popivanju, kajti drugi dan so morali z ladjami odriniti nazaj čez morje, kakor jim je bilo od cesarja ukazano. Nevesta pa je bila utrjena od dolgega potovanja in od slavnostnega sprejema, zato je kmalu vstala od gostije in odšla v svojo razkošno spalnico, vso pregrnjeno z dragocenimi preprogami in ozaljšano z opojnimi rožami in palmami, da se je zdela kakor čaroben vrt iz jutrove dežele. Služabnice so ji razgrnile posteljo, ki je bila mehka in dišeča, da jo je takoj omamil vonj tisočerih dišav in komaj so se služabnice poklonile in molče izginile, je zaspala princesa takoj v trdem spanju, obdana od najlepših sanj o rajskih vrtovih in njihovih nezaslišanih krasotah. In med tem, ko je Sultan veselo popival z njenim spremljstvom na gostiji svoje matere, so pristaši stare sultanovke odnesli spečo princeso iz njene omamne postelje in jo skozi skrivna vrata, ki so jih prikrivale preproge, odnesli po podzemskem hodniku proti bregu, kjer je že stal majhen čoln, in jo položili na dnu čolna brez vesla in krmila in odrinili čoln od brega, da je zaplaval na široko morje.

Ko se je princesa zbudila, je videla, da ne leži več v razkošni spalnici, ampak v preprostem lesenem čolnu, ki ga zaganjajo valovi bolj in bolj od brega. Zdelo se ji je, da se ji sanja, toda ko je pomela oči, je videla, da je vse britka resnica, in zdelo se ji je, da je sanjala prej, ko je zagledala sprejem in goste in nepopisno krasoto spalnice med preprogami, rožami in palmami. Ni si mogla misliti, odkod ta nenadna izprememba, zato se je priporočila milosti božji in res jo je lahen vetrič nosil proti daljni morski planjavi, in galebi po zraku so spremljali njeno pot. Mnogo dni in noči je plaval čoln po morju, dokler je ni valovje zopet plusknilo na suho zemljo in princesa je bila rešena. Ob bregu se je prav takrat sprehajal grof Konstabel, ki je že od daleč videl bližajoči se čolnič in je stopil k princesi izza drevesa, kjer je opazoval koga prinaša čolnič s seboj, in jo vprašal odkod in po kaj prihaja na otok. Princesa mu je potožila svoje gorje, češ, da so jo hudobni ljudje izročili morskim valovom, da bi jo uničili, in grof je bil tako ganjen nad njeno povestjo, da jo

je odvedel s seboj k svoji gospé Hermengildi, ki jo je sprejela zelo prijazno. Princesa je ostala v gradu in so jo vsi ljubili zaradi njene ljubeznivosti in plemenitosti.

Dasi je princesa prestala takšno nezgodo, vendar ni prav nič zgubila na svoji krasoti. Na otok so večkrat prihajali vitezi s sosednih dežel ali pomorščaki, ki so tu v stiski iskali pomoči, kadar so jih viharji prignali s širokega morja. Vsi so bili na gradu dobrodošli gostje. Eden teh gostov je zelo vzljubil Konstanco, ona pa je odklanjala vse njegove ponudbe, ker ni čutila niti do njega niti do drugih nikake naklonjenosti in je upala, da pride prej ali slej tudi zanjo rešitev. Toda vitez, ki ga je odklonila, je bil do smrti užaljen in je sklenil, da se bo nečloveško maščeval. Ko nekoč ni bilo grofa doma, se je splazil v spalnico njegove gospe Hermengilde in jo z nožem zabodel, kajti mislil je, da sta tudi grof in njegova žena kriva njegove nesreče; nato je odšel v sobo k Konščanci in položil nož, še ves okrvavljen poleg nje. Ko se je drugo jutro vrnil grof Konstabel domov, so mu prihiteli služabniki oznaniti, da je bila njegova ljubljena soproga umorjena, in Konščanca je bila obdolžena strašnega zločina. Vrgli so jo v ječo.

Kmalu na to je prišel na Konstablov otok kralj te dežele, Alla po imenu, da razsodi po pravici. Ko je videl Konščanco, kako stoji pred njim in pred tožnikom nedolžna, mirna in lepa, ga je prevzelo sočutje do nje. Tudi ljudje, ki so prišli poslušat sodbo, so godrnjali, ker so vedeli, kako je bila Konščanca do vseh ljubezniva, dobra in plemenita, zato niso mogli verjeti, da bi bila kriva takega zločina. Edini, ki je govoril proti nji, je bil oni zlobni vitez, ki je sam izvršil grozno dejanje. In ko je kralj pogledal njegov hudobni potuhnjeni obraz in videl, da se mu ne upa pogledati v oči, je začel misliti, da je on zločinec; toda na videz je strogo zasliševal Konščanco, da bi se prepričal, kako se bo zagovarjala. Uboga Konščanca je padla na kolena in se sklicevala na Boga, da je nedolžna. Kralj je dal prinesti evangelij in pozval viteza naj priseže nanj, da je res Konščanca kriva zločina, prej ne verjame njegovim besedam. Ko so položili evangelij na mizo, ga je zlobni vitez poljubil in prisegel, da je Konščanca zagrešila zločin. Naenkrat pa ga je zadela nevidna roka, vitez se je zgrudil na tla in obe očesi sta mu izpadli.

Obenem se je od nekok zaslišal glas, ki je rekel: »Ti si po krivem obdolžil

nedolžno dekle, kako naj nebo k temu molči!

Kralj in vsi prisotni so zatrepetali od groze pri tem čudežnem pričevanju in dolgo ni mogel nihče izpregovoriti besede. To je bila božja sodba. Konštanca je bila takoj proglašena za nedolžno, zločinski vitez pa je bil obsojen na smrt. Ves narod je z radostjo pozdravil zmago pravice, kralj pa je ponudil Kon-

štanci svojo roko in krono in jo odpeljal na svoj dvor, kjer se je vršila slavnost... poroka in vesela svatba. Živela sta nekaj mesecev zelo srečno. Tedaj je moral kralj nemudoma odpotovati na Škotsko in je izročil deželo in svojo ljubljeno ženo v varstvo grofu Konstablju. In med tem, ko je bil kralj Alla na potovanju, se mu je rodil sinček, ki so mu dali ime Mauric.

Venceslav Winkler:

O živem in mrtvem Kurentu

V tistih časih, ko je bila stiska že tako velika, da niso ljudje poznali več ne solnca ne smeha, so se znova spomnili na Kurenta.

Dolgo je že bilo, kar so se sprli z njim. Mislili so, da bodo lahko živeli brez njega. Smeh so vozili v lepih vagonih iz Pariza in iz Nemčije, solnca je bilo itak povsod polno, zlasti na dolenski strani zgrabil si ga lahko z obema rokama in ga natresel, koder si hotel. S smehom je pa seveda takoj nastala kupčija. Nekaj trgovcev je napravilo družbo, dobili so posebne pravice in posebne vlake. Kadar so pripekljali novo zalogo smeha, je bilo narodno slavlje. Ljudje so hoteli v velike trgovine, nekateri z konci, drugi z zaboji in nakupili so smeha kar za ves teden, ta za dva dinarja, oni, ki je bil bogatejši, za deset, stara ženica, ki je prejemale samo bomo pokojnino, pa le za petdeset par. Zadovoljni so bili vsi, najbolj pa trgovci, ki so služili, kakor še nikoli. Znova in znova so hodili v Pariz in Nemčijo, nakladali smeh in ga prevažali k nam. Nič ne de, če je bil kak košček vmes že obrabljen in odrgnjen, vse se je lahko prodalo, ljudje so vzeli vsak košček spoštljivo v roke, ker je bil tuje blago.

Na Kurenta so pa čisto pozabili. Mestni magistrat mu je odločil stanovanje v hiralnici.

»Nekoliko usmiljenja je tudi treba,« so rekli gospodje, »in nazadnje je to zaslužen mož. Tudi ni nič sramotnega, če živi kdo v hiralnici.«

In rekli so še, naj Boga zahvali, da ga ne pustijo poginiti kar kje na cesti, še po smrti bi imel sitnosti.

Kurent je prikimal in šel, kakor so mu rekli, kaj pa je hotel drugega.

Potem je živel pusto življenje. Strmel je skozi okno na cesto kot v vodo, ki teče mimo njega in je ni mogoče ustaviti. Kadar so pa prevažali po uli-

cah smeh iz tujine in so vihrale zastave ter je vriskala harmonika, ga je vendarle streslo. Bil je star in negoden in ni mogel več tako zakričati, da bi ga slišali na cesti. Rad bi zlomil križe v oknu, skočil na cesto ter razgнал trgovce in veseljake. Toda zgodilo bi se lahko, da bi ga prijeli in zaprli.

»Starec neumni,« bi rekli, »kaj si znorel? Zakaj napadaš narodne svetinje?«

In ker navadno zmaga tisto, kar misli večina, čeprav ni dobro in pošteno, bi ga nazadnje odpeljali še v ječo, najmanj pa v norišnico. Pa križi v oknih so bili trdni in Kurent ni mogel nikamor, samo obraz je vselej spačil in pobledel je, kakor bi ga pretresale neizrekljive bolečine.

Potem je pa umrl. Kar tako mimogrede, da se ni prav vedelo zakaj in kako, kot stari ljudje, brez bolečin, s pritajenim smehljajem. Pokopali so ga brez posebnih slovesnosti in navsezgodaj, ko je še mesto spalo, da ne bi bil komu v napotje. Ljudje so skomignili z rameni, ko so slišali, da je umrl. Rekli so, da je bil pač zadnji čas, že zaradi javnega reda in preljubega miru.

Kurenta ni bilo več, smeha pa še povsod dosti. Krošnjariji so ga prodajali po cestah, ljudje so ga ponujali drug drugemu. Cene so se nizale.

Nenadoma se je pa ves smeh pokvaril. Menda je prišla vlaga v zalogo ali pa so takega že dobili iz tujih dežel — kratkomalo, začel je gniti. To je bila težka stvar. Smeh je gnil in gnil, nihče več ga ni maral. Tolažili so se od začetka, da bo druga pošiljatev drugačna, boljša, toda druge pošiljatve sploh ni bilo. V Parizu so rekli, da kar tako na upanje ne dajo, da je zdaj križa in da potrebujejo denarja. Trgovci so se obrnili v Nemčijo, toda tam je

ravno razsajala revolucija in niso mogli ničesar kupiti.

»Kaj pa zdaj?« so se prestrašili.

Po časnikih so se začeli pravdati, kdo je več zaslužil pri smehu. Ljudje so že po naravi nevoščljivi in krivogledi in so očitali milijone tistim, ki so zaslužili komaj tisoče, tiste pa, ki so vse stare skrinje napolnili z zlatniki, so proslavljali kot poštenjake. Nazadnje je postalo na svetu že pusto. Ljudje bi se neskočno radi spet enkrat pošteno nasmejali, a kaj, ko ni bilo smeha. Sem in tja ga je še privlekel kak starec iz skrinje, kjer je imel spravljene za boljše čase.

»To je pravi smeh,« je pripovedoval, »ta je še iz tistih dni, ko je še Kurent živel.«

Ljudje so hodili gledat stari smeh, tipali so ga in vzdikali:

»Vendar enkrat nekaj domačega!«

Toda starčevega smeha je bilo malo, vsi bi ga imeli radi, hoteli so ga nesti gospodu županu, toda se je že med potjo razlezel in razstopil. Potem je pa spet prišla stiska.

Takrat so se nekateri spomnili na Kurenta.

»Kaj ni živel nekoč med nami?« so rekli.

Podprli so si glave z rokami in se zamislili, drugi so pa začeli trditi, da je umrl.

»Ni mogoče!« so se začudili.

Šli so gledat v knjige in so našli resnico.

»Pa da tega nismo opazili!« so majali z glavami. Vse se jim je zdelo nezrekljivo čudno.

Nekdo izmed meščanov je prišel mimo, slišal je vzdihovanje pa se je spomnil, kako je dandanes vse mogoče. Lahko da Kurent še ni popolnoma umrl. Taki ljudje imajo trdno življenje, še sto let po smrti živijo. Če bi ga morda odkopali in poklicali učene zdravnike? Pri nas sicer nimamo takih, — kaj more priti dobrega iz Nazareta? A v drugih deželah jih je vse polno, zmeraj se bere o njih. Sicer je danes težka za denar, toda napravili bi zbirko, priredili bi na primer cvetlični dan in bi nabrali precej denarja. Ljudje so še zmeraj usmiljeni in navdušeni za pravično stvar. Poslali bi po najboljše zdravnike, prišli bi in obudili Kurenta.

Vsi so bili silno zadovoljni. Če bi imeli Kurenta, bi imeli smeh, ne bi ga bilo treba uvažati, denar bi ostajal doma in to pomeni dosti, zlasti danes, ko je taka stiska.

Priredili so cvetlični dan. Otroci so prodajali nageljčke, ljudje so jih gledali in jih navduševali.

»Le dajte,« so rekli, »veliko denarja moramo nabrati.«

Zvečer so otroci prinesli nageljčke in denar. Prinesli so sedem svetlih gumbov in pet dinarjev.

»To je malo!« so vzdihnili gospodje. »S tem ne bo mogoče dobiti zdravnikov.«

»Saj ni treba zdravnikov,« je rekel star meščan. »Letos poleti sem bil na planinah, tam je doma zdravje. Kar odkopljimo Kurenta, prinesimo mu nekaj planinskega zdravja pa bo vse prav in v redu.«

Šli so na pokopališče in odkopali Kurenta.

»Saj je res še živ!« so vzdikali.

»Kaj mi hočete?« je zagodrnjal Kurent. »Tako mirno sem spal, kakor nikoli na svetu in ste me zbudili. Bog ve, čemu?«

Eden izmed meščanov, ki je bil imeniten gospod, je stopil pred grob in začel govoriti. Proslavljaj je Kurenta, imenoval ga je dobrotnika vsega naroda, sem in tja je navdušeno zamahnil z roko, parkrat si je tudi oči obrišal z robcem, nazadnje ga je povabil, naj gre z njimi. Odslej se mu bo godilo dobro, nič več mu ne bo treba skrbeti za malenkosti, vse mesto se je združilo, da mu pomaga.

Kurent se je od začetka branil, češ, da mora še spati, da mu je boljše v grobu, no, potem, ko so le silili vanj, se je pa vendarle uklonil.

»Živel!« so zaklicali ljudje.

V velikanskem sporedu so ga odpeljali v mesto. Vse je bilo v zastavah. Pri prvih hišah so čakale bele oblečene deklice in mati županja. Trosile so rože na pot, da je šel Kurent po mehkem, kakor bi hodil po cvetočih livadah. Pri mestni hiši je pa čakal na spreved sam gospod župan z mestnimi očetmi. Lepo so sprejeli Kurenta in predno so se ljudje razšli, so na županovo povelje še enkrat vzdikali:

»Živel Kurent!«

Potem so se razkropili vsak na svojo stran, Kurent je pa ostal sam na cesti.

»Kaj pa zdaj!« je pomislil.

Šel je po ulicah in je videl, da so še prav takšne, kakor so bile časih. Bilo mu je nerodno, ker so gledali za njim, posebno otroci. Počasí je spoznal, da nima take obleke, kakor drugi ljudje. Še stražnik na križišču se je zasukal in pogledal izpod čela, kam gre.

»Kaj naj pa počnem v tem velikem mestu?« si je mislil. »Toliko je teh težkih voz, da me bo kateri še pomečkal. Kar na kmete pojdem!«

Toda stražniki pri mestnih vratih so ga ustavili.

»Ne bo nič!« so rekli. »Ti spadaš v mesto. Mesto je imelo stroške, ko te je izkopalo iz groba. Ostati moraš v mestu, tak ukaz imamo. Ne smemo te pustiti na kmete!«

»Pa kaj naj delam po teh pustih ulicah?«

»O tem nimamo nobenega ukaza,« je skomignil stražnik. Ko pa je videl, da je starcu hudo, ga je potolažil: »Kar tako hodi sem in tja, dokler ti je pač ljubo. Delaj, kar hočeš, samo škode nikar in kričati ne smeš, da ne prideš navzkriž s postavami.«

Kurent se je ponižno zahvalil in se vrnil v mesto. Blodil je sem in tja. Kadar je zvonilo poldne, si je zategnil z jermenom pas, za večerjo je šel spat v kak kot. Preganjali ga ravno niso. Če so ga ponoči stražniki opazili, so ga pustili v miru.

»Ta je mestni,« so rekli in so se ga izognili.

Živel je v mestu, mesto pa ni skrbelo zanj. Le smeja bi radi od njega, toda, kdo se bo smejal, če je lačen in truden? Vendar so bili ponosni nanj. Kadar je prišel kak tujec v mesto, so mu pokazali vse znamenitosti, nazadnje so ga vlekli še na županovo dvorišče. Tam zadaj v svilih je navadno spal Kurent. Tam so se ustavili in rekli:

»To je pa naš Kurent!«

»Hvaljen Jezus!« je pozdravil po časi Kurent in iztegnil roko, da bi dobil kaj ubogajme.

Lakota in mraz premagata vsakega človeka, tudi Kurenta sta. Ko je ležal že v zadnjih zdihljajih, je nekdo tekel to povedat občinskim možem. Gospodje so hitro osnovali pomožni odbor, da bi nabrali nekaj za pomoč ubogemu Kurentu. Ker so se pa predolgo prepirali, katera izmed gospa bo za predsednico in bi bile rade vse, se je Kurent naveličal čakanja in je tiho umrl v županovem hlevu.

Imel je lep pogreb, zbralo se je dosti gospode, še več pa preprostih ljudi, tudi godbo so poklicali in gospod župan je imel imeniten govor.

Kurent, kaj pa hočeš več?

Manica:

Neverjetno

V neki ostri zimi se je podala gruča vaščanov v oddaljeni semenj. Pot se je vlekla in pogovor se je pletel o tem in onem. Pa pravi kmet Komar:

»Gotovo še ne veste, kaj se mi je pripetilo sinoči. Gledam namreč skozi okno tja v sneg in mraz. Kar opazim, da beži po mostu neki na pol oblečen neznanec, najbrž kak popotnik. Sredi mosta se zavilhti čez ograjo in čof — je že v vodi. V tem trenutku pozabim seveda na vso zimo in hitim reševati samomorilca. Ali to delo je bilo silno težavno. Po preteku dolgih štirih ur se mi je šele posrečilo spraviti tega kandidata smrti na suho. A premislite čudo! Kljub ostri zimi, kljub ledeno mrzli vodi, v kateri je prebil dolge štiri ure, je bil možakar še popolnoma gorak mnogo bolj gorak nego jaz!«

Komaj konča Komar, se že oglasi nje-gov sosed Muha:

»Glejte no! Meni se je pa dogodilo nekaj čisto nasprotnega. Čujte torej!

Na moje okno potrka tuji mož, menda tudi popotnik. Grem mu odpret in vidim, da se mož trese od mraza in kar šklepeta z zobmi. Jaz pa, kot usmiljen človek, ga takoj spravim na peč in ukažem zakuriti pravcato grmado. Peč je naenkrat razbeljena in kmalu začne tleti na popotniku obleka. Seveda ga urno potegnem raz peči. Prebito nerazumljivo pri vsem tem pa je bilo to, da je ta čudakar kljub temu, da je obleka skoro gorela na njem, ostal popolnoma mrzel. Kaj pravite k temu — a?«

Ostali možaki se spogledajo in se molče muzajo, češ: govorita kar hočeta, takih budalosti vama itak nihče ne verjame!

Kako pa vi mislite, dragi Jutrovčki? Ali sta Komar in Muha res lagala?

Komar in Muha sta govorila resnico, kajti prvi popotnik se je pisal »Gorak«, drugi pa »Mrzel«.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 10 zlogov: av-ho-kla-nik-pet-sla-še-to-u-vir 5 besed pomena: 1. riba, 2. organ, 3. pritajeno govorjenje, 4. vozilo, 5. glasbilo — da bodo začetne in končne črke od zgoraj navzdol tvorile imeni dveh jugoslovenskih pristaniških mest.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matic! Najprej Ti želim veselo in srečno novo leto, da bi še učal mnogo let! Zahvaljujem se Ti za knjigo, ki sem jo z veseljem sprejela. Obljubim Ti, da bom ostala Tvoja zvesta čitateljica »Mladega Jutra«. Oprosti, stric Matic, da Ti pišem na tem listu, nastavi uho, da Ti povem. Če pišem na listu brez črt, grem v pekel ali pa v nebasa. (Pa nikomur ne povej tega.) Nasvidenje!

Pukl Ančka, učenka IV. razr.
Vojnik pri Celju

Dragi stric Matic! Pristrčno se Ti zahvaljujem za Tvoje knjižno darilo, ki si ga mi poslal. To knjigo sem si že dolgo časa želel. Ko sem danes dobil Tvojo pošiljko v roke in jo odprl, se nisem mogel načuditi sreči, ki me je doletela. Obenem Ti pa prilagam svoj novi spis: »Najdenček«. Te pozdravlja Tvoj hvaležni

Deržaj Boris, uč. II. razr. real. gimn.
v Ljubljani

NAJDENČEK

Pusto jesensko vreme je bilo in dež je lil, kakor iz vedra. Tudi jaz sem bil ta dan nekam čemeran, prav kakor vreme. Iz te čemernosti me je zdramil mili otroški jok, ki je bil čuti prav iz domačega vrta. Pohitel sem na vrt, da čujem in vidim, kaj se je pripetilo. Namesto malega otročiča sem našel prav malo in rjavkasto črno muco, ki je milo jokala kraj vrtnega plota. Kljub razočaranju sem jo pobral in odnesel, kajti smilila se mi je, ker je bila strašno sestrada. Nič kaj ji ni bilo po volji nova domačija. Komaj smo jo nasitili, že je pobegnila, toda kljub temu nas ni zapustila, temveč nas še vedno obišče in to le, kadar ji velevala lačen želodček. Že tako se je udomačila, da plega na toplem štedilniku. Navzlic svoje ljubkosti pa ima tudi napako, da nam rada kaj ukrade. Tako tatvino je izvršila tudi nekega dne in to v odsotnosti mame. Tedaj je bila naša mala mucica strašno kaznovana, toda zaleglo je. Od tega dne ne krade več. Vendar se ji je to tako zamerilo, da ne pride več v stanovanje. Običajno samo malo pojoče pred durmi, češ, naj ji damo kaj hrane. Čez dan se navadno potepa ali pa spi v drvarnici.

Boris Deržaj, uč. II. drž. real. gimn.
v Ljubljani

Dragi stric Matic! Naj se Ti v imenu vseh treh zahvalim za izžrebano in poslano knjigo, katere smo se zelo razveselili. V zimskih večerih sedim ponavadi na topli peči in prebiram razne knjige, med katerimi mi najbolj ugaja »Mlado Jutro«. Potem grem v posteljo, kjer sanjam o saneh in smučeh. Tako osvežim živce za prihodnji dan. Tebe, Jutrovčke in Joža Čopa pozdravlja

Anton Gorenc, Kamnje 17
Št. Rupert pri Mokronogu

Dragi stric Matic! Dovolj mi, da se tudi jaz enkrat oglasim v »Mladem Jutru«. Povedal bi Ti rad, kakšni revčki so nekateri ljudje na svetu. Bil sem z mano v kuhinji. Tedaj se odprejo vrata in v kuhinjo stopi siromašna, raztrgana ženska. Milo je prosila za ponošeno obleko, ali vsaj za stare krpe, da bi si lahko obvezala noge. Nato nam je pokazala noge. Globoke rane so zevale na nogah od kolenov do gležnjev. Mene je kar streslo in mama je vzdihnila. S tako bolnimi nogami je prišla peš iz Semiča do Črnomlja. Mama jo je poučila, da so nogavice barvane in zato ne smejo priti v dotiko z ranami. Mama ji je ponudila stol in ji dala povoje, da si je ovila noge. Ženica je s solzami v očeh pripovedovala svojo zgodbo. Najstrašnejše zanj je to, da ima tri nepreskrbljene otroke, ki nimajo več očeta. Joj, koliko gorja jo na svetu, ki nisem vedel zanj! Boga hvalim, da imam še zdrave in žive starše. Zmerom jih bom ljubil in jim bom do smrti hvaležen.

Darko Radinja, uč. II. razr.
v Črnomlju

Zima je tu. Podnevi se sankam, zvečer pa poslušam veselo in žalostne zgodbe, ki nam jih pravi mama. Rada tudi poslušam, če kdo čita knjige, seveda morajo biti lepe. Večkrat uprizorimo tudi kakšno igrico. Včasih pridejo k nam tudi sosedovi, ki požive vso družbo. Tako minevajo dolgi, a pri nas zelo kratki zimski večeri.

Stanka Zapotnik, uč. IV. b r. Trbovlje II.
Loke 304, Trbovlje I.

Kako težko sem čakal na sneg. Zdaj je tu v naše veliko veselje. Takoj smo se pričeli smučati. Sicer nimam pravih smuč, temveč le zakrivljene deske, ki sem jih napravil sam, pa vseeno gre. Ko

se umijem in počešem, je moja prva pot v drvarnico, kjer si nataknem smučī, pa hajd v breg. Večkrat sicer z nosom rijem po zemlji, toda pri smučanju brez pike pač ne gre.

Alojz Zapotnik, uč. VI. razr. Trbovlje II, Loke 304, Trbovlje I.

Izmed zimskih sportov mi je najbolj všeč smučanje. Ta sport me zelo razvedri, a je tudi zdravju koristen. — »Mlado Jutro« mi je zelo všeč, le uganke so prelahke in pa izhaja v premajhnem obsegu.

Branko Arko, dij. II. b r. klas. gimn. v Ljubljani, št. Vid št. 101

»Mlado Jutro« mi je zelo po volji, ker prinaša vedno kako križaljko, uganke ali zlogovnice. Najbolj se pa razveselim, kadar je objavljen kak nov natečaj. Takoj se pripravim in pišem ter zlagam ves dan, zvečer pa takoj nesem v »Jutrov« nabiralnik. Samo to moram pripomniti, da bi mi bilo ljubše, ako bi objavljali kako povest o Indijancih, ki bi se nadaljevala. Mislim, da stric Matic ne bo hud name, ker sem tako javno izrazila svojo željo.

Dragica Metelko, uč. II. r. drž. r. gimn. v Ljubljani

Dragi stric Matic! Jaz si krajšam čas ob dolgih zimskih večerih takole: Ko po večerjam in spišem domačo nalogo, vzamem v roke kako mladinsko knjigo, ki jo prinesem iz knjižnice. Če pa knjige nimam, čitam »Mlado Jutro«, ki mi je zelo všeč. Potem se malo poigram s našo pisico Herico, nato grem spat.

Marija Žagar, uč. II. razr. viš. nar. šole v Ljubljani

Komaj zjutraj skočim iz postelje in povžijem zajtrk, sedem sanem na hrbet in zdrčim po bregovih Homa v bližnje Kamnje k prijatelju Tonetu, da se skupaj sankava. Kako prijeten je zimski sport!

Metod Lamovšek, Hom 57 p. Št. Rupert na Dolenjskem

Ob večerih preganjam dolgčas s knjigo, iz katere prebiram različne povesti. Včasih pletem nogavice in šivam robce. Moj starejši brat pripoveduje mlajšemu bratcu in sestrici povesti, ki jih prečita v »Mladem Jutru«. Tako mine večer za večerom in kmalu bo zopet vesela po mladi.

Vera Škrli, uč. IV. razr., Kamnje 24 Št. Rupert na Dolenjskem

Dragi stric Matic! Ko pridem iz šole, najprej kosim. Potem sedem na sanke, ki me neso, kamor želim. Sankam se, dokler se ne znoči. Zvečer berem »Mlado Jutro«, dokler ne grem spat. Te pozdravlja

Frane Gorenc, uč. IV. razr., Kamnje 14 Št. Rupert pri Mokronogu

Dragi stric Matic! Če hočem reči po pravici, mi v »Mladem Jutru« ugaja vse do zadnje vrstice enako. Vzajem ga v roko zvečer in se nasmejem njegovim povestim. Sprejmi najlepše pozdrave od

Ane Gorenc, uč. IV. razr., Kamnje Št. Rupert na Dolenjskem

Ob dolgih zimskih večerih berem »Mlado Jutro« ali kakšno lepo knjigo. Najbolj všeč mi je smučanje. V »Mladem Jutru« so mi všeč pesmice o mladem kralju Petru II.

Marija Lokar, uč. V. razr. osn. šole v Št. Rupertu na Dolenjskem

V dolgih zimskih večerih si krajšam čas s knjigami. Ko pridem v mraku iz šole domov, pogledam na urnik in se učim, drugače pa čitam kako knjigo. S knjigami imam veliko veselje. Posodi mi jo bratec, ki jih dobi pri prijatelju.

Dragica Metelko, uč. II. a raz. drž. real. gimn. v Ljubljani

Ljubi stric Matic! Prvič se oglašam v »Mladem Jutru«. Bala sem se Tvojega požrešnega koša, zato nisem preje pisala. Ko sem prebrala novi natečaj, sem se opogumila in takoj vzela pero v roke. Moj najljubši zimski sport je sankanje. Leta 1930. je dobil moj brat brat sanke. Sedaj, ko je že velik, je dobil nove smučī, sanke pa je prepustil meni. Ko je padel na zemljo prvi sneg, sem se jako razveselila. Drugi dan sem poskusila s sankami, pa ni šlo dobro. Ko je zapadel drugi sneg in so se pokrila polja, bregovi in travniki z belo odejo, je prišel ugoden čas za sankanje. Vse je oživelo in vsi smo bili deležni obilega veselja. Sankanje pa je tudi zdrav sport za nas šolarčke, ki bivamo v slabih učnih rotorih. Seveda moramo biti pri sankanju previdni, da se ne zgodi nesreča in da se ne prehladimo.

Marija Mihelčičeva, uč. IV. razr. na Črnučah pri Ljubljani

Fransjo Senceljnik:

Ukaželjna Mojčika

»Kdo je ta možiček?«
To je poštni sel.
»Kaj drži v roki?«
Pisem, glej, kup cel.

»Kam jih pa ponese?«
Tja dol v daljno vas.
»K nam zakaj ne pride?«
Nima nič za nas.

»Pa kdaj bo jedel?«
Pozno, ko bo noč.
»Kje mu je postelja?«
Sredi vaških koč.

Tako povprašuje
vedno Mojčika.
Ni nič radovedna
naša punčika.

V šolo bo hodila
že čez leti dve,
tam pa znati treba
mnogo bo, to ve.

Le zato njen: kakšen,
kdo, kako, kedaj,
kje, čegav, katero,
kam, odkod, zakaj?

Manica:

Uganke — rešitev

I. skleda mleka s smetano, lesene žlice, usta. — II. Zrak. — III. Apno.

Rešitev zlogovnice
jezik — narod

Za bistre glavice

Rešitev ugank II.

Papir lahko prepogneš, lesen trikotnik pa ne moreš. Zato vzameš od kupa snop papirja in ga prepogneš. Tako pregledaš ves kup. Tako boš hitro ugotovil ali je trikotnik med papirjem ali ne.

Uganke III.

Učitelj ti da 16 listov papirja: 4 bele, 4 rdeče, 4 višnjeve in 4 zelene liste z nalogo, da izrežeš iz njih:

4 rdeče, bele, višnjeve in zelene kroge,
4 trikotnike istih barv,
4 pravokotnike istih barv in
4 četverokotnike istih barv.

Kako si boš uredil delo, da boš nalogo kar moči hitro izvršil? Rešitev objavimo v prihodnji številki.

Listnica uredništva

Uganke iz zadnjih števil so pravilno rešili: Spehar Franjo, Hradskega c. 38 v Ljubljani; Silva Rozmanič, uč. III. razr. mešč. šole v Ljutomeru — Gor. Radgona; Magušar Saša, uč. V. razr. v Ljubljani; Kocbek Dragica, uč. IV. razr. v Mariboru, Gregorčičeva ul. 2; Stefan Vitko, uč. I. drž. mešč. šole v Senovem pri Rajhenburgu.

Florjan Smolč v Kočevju: Tvoje pesem bomo priobčili, če nam na dopisnici potrdiš, da si jo sam zložil. Če je nisi, nam rajši ne potrdi — zakaj v teh rečeh ljudje ne poznajo šale!

Križanka „Rak“

Vodoravno: 1. voda, 4. narodni običaj, 7. palica, 9. igralni list, 10. števnik, 11. preperelo železo.

Navpično: 1. ostanek gozda, 2. pesniška oblika, 3. pritrilnica, 4. kratica veličastva, 5. del voza, 6. industrijska rastlina, 7. gozdlič, 8. žuželka, 11. dvoživka.

Rešitev križanke »Svetilnik«

Vodoravno: 2. loj, 4. oče, 5. vir, 6. je, 7. Rab.

Navpično: 1. kočija, 2. lovor, 3. jereb.